

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci žalobce: **E. S.**, zastoupen JUDr. Světlanou Kazakovou, advokátkou se sídlem Týnská 21, Praha 1, proti žalovanému: **Rektor Univerzity Karlovy v Praze**, se sídlem Ovocný trh 3/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2009, č. j. 6 Ca 325/2008 – 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4800 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Světlany Kazakové.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2009, č. j. 6 Ca 325/2008 – 53, bylo zrušeno rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „stěžovatel“) ze dne 19. 8. 2008, č. j. 0332/08-D III/4-1.LF/La, jímž byla zamítnuta žádost žalobce (dále jen „účastník řízení“) o přezkoumání rozhodnutí děkana 1. Lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze ze dne 12. 6. 2008, č. j. 264/08, o jeho nepřijetí k prezenční formě magisterského studijního programu Všeobecné lékařství od akademického roku 2008/2009. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že posouzením otázky, zda se náležitosti rozhodnutí podle ust. § 50 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“) týkají pouze rozhodnutí o nepřijetí ke studiu nebo také rozhodnutí o přezkoumání tohoto rozhodnutí, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63. Mají-li soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydaná v oblasti veřejné správy, je z povahy věci nezbytné, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný správní orgán k danému rozhodnutí, aby z něj bylo seznatelné, z čeho správní orgán při svém rozhodování vycházel, jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Městský soud v dané věci dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeným požadavkům obecně kladeným na odůvodnění rozhodnutí neodpovídá, neboť stěžovatel se v něm omezil pouze

na konstatování, že v rozhodnutí děkana neshledal rozpor se zákonem o vysokých školách a vnitřními předpisy vysoké školy a fakulty. Na základě jakých skutečností a úvah k uvedenému závěru dospěl však z rozhodnutí patrné není, když námitkou nezapočtení testů studijních předpokladů vznesenou účastníkem řízení v žádosti o přezkoumání se stěžovatel zabýval pouze z pohledu srovnání s ostatními uchazeči o studium a jejich postavením, hodnocení souladu se zákonem a vnitřními předpisy vysoké školy nebo jejich součástmi (§ 50 odst. 7 zákona o vysokých školách) ale napadené rozhodnutí zcela postrádá. Teprve ve vyjádření k žalobě a u ústního jednání stěžovatel podrobněji uvedl, jakými úvahami byl veden při posuzování uvedené námítky. Nedostatek odůvodnění přitom nemůže být dodatečně zhojen. Městský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58. Proto rozhodnutí stěžovatele bylo městským soudem zrušeno pro vady řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že jeho rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné, neboť obsahovalo řádné odůvodnění. Stěžovatel konstatoval, že se vypořádal s námitkou nezapočtení testu všeobecných studijních předpokladů a s požadavkem na připočtení 60 bodů za tento test. Skutkový stav je v odůvodnění jasně popsán, když je uvedeno, že test nebyl započten v důsledku technické chyby v jeho zadání a tento postup nevedl ke znevýhodnění žádného z uchazečů. Pokud by došlo k připočtení 60 bodů k výsledku účastníka řízení, byly tyto body připočteny každému uchazeči, čímž by se jeho postavení nezměnilo. Stěžovatel dále poukázal na to, že účastník řízení v žádosti o přezkoumání vznesl pouze jednu námitku, a to, že vzhledem k technické chybě v testu mělo dojít k přerušení předmětné části přijímací zkoušky. S touto námitkou se stěžovatel řádně vypořádal. Jasný je proto závěr, že rozhodnutí děkana je v souladu se zákonem o vysokých školách a vnitřními předpisy. Rozhodnutí stěžovatele je v souladu s těmito předpisy jako celky, resp. není s nimi v rozporu, proto nemohlo obsahovat odkaz na konkrétní ustanovení. Požadavek vypisování všech ustanovení, s nimiž rozhodnutí děkana není v rozporu, je absurdní. Děkanovi, rektorovi, veřejné vysoké škole, a ani žádnému jinému správnímu orgánu, takovou povinnost žádný právní předpis neukládá. V odůvodnění rozhodnutí je také jasně uvedeno, proč nebyla prohlášena vykonaná zkouška ze neplatnou. Veškerá opatření činil rektor za účelem zachování rovnosti všech uchazečů v přijímacím řízení. Skutečnost, že nebyl přímo citován čl. 7 odst. 11 a 12 přílohy č. 5 statutu Univerzity Karlovy – řád přijímacího řízení, který rovněž nebyl porušen, nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným. V odůvodnění je na řád odkázáno, stejně tak jako je ve výroku uvedeno konkrétní ustanovení zákona o vysokých školách. Na něj je také odkázáno v odůvodnění i poučení. Stěžovatel dále namítal, že městský soud se dopustil vady řízení tím, že odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, ačkoli se týkal věci odlišné, když rozhodnutí rektorky obsahovalo natolik obecné odůvodnění, které mělo pro svou obecnost stejné účinky, jako kdyby se účastníku řízení žádného odůvodnění nedostalo. Stěžovatel rovněž poukázal na to, že žaloba neobsahovala, jako svoji podstatnou náležitost, tvrzení účastníka řízení, na jakém konkrétním veřejném subjektivním právu byl napadeným rozhodnutím zkrácen. V žalobě zcela nepřipustně jen uvedl, že byl v průběhu přijímacího řízení znevýhodněn, aniž by uvedl z jakých konkrétních důvodů, oproti kterým konkrétním uchazečům. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti především uvedl, že stěžovatel měl v přezkumném řízení postupovat podle čl. 11 odst. 2 řádu, podle kterého v přezkumném řízení rektor přezkoumává, zda rozhodnutí děkana je v souladu se zákonem o vysokých školách, statutem, vnitřními předpisy univerzity a fakulty. Stěžovatel musel nutně zjistit, že došlo k porušení čl. 3 přílohy č. 5 statutu Univerzity Karlovy – řád přijímacího řízení, který zakazuje

měnit podmínky přijetí a způsob ověřování v průběhu přijímacího řízení. Porušením vnitřních předpisů se stěžovatel odmítl zabývat. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, když dospěl k závěru, že v rozhodnutí stěžovatele odůvodnění není, ačkoli být mělo. Dále poukázal na to, že již v úvodu žaloby uvedl, na jakém veřejném subjektivním právu byl zkrácen. Účastníku řízení náleží právo, aby jeho žádost byla stěžovatelem přezkoumána v souladu se zákonem. Zákon o vysokých školách v ust. § 50 výslovně stanoví, že rektor změní rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem vysoké školy nebo podmínkami stanovenými podle ust. § 49 odst. 1 a 3. Děkan neměl právo rozhodnout, že znalosti, schopnosti a nadání uchazeče se budou ověřovat zkouškou jen z písemných testů z chemie, biologie a fyziky. Pokud tak rozhodl, stalo se tak v rozporu s čl. 3 přijímacího řádu 1. Lékařské fakulty, jakož i v rozporu s čl. 3 odst. 8 řádu. Podle účastníka řízení je kasační stížnost nepřijatelná podle ust. 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ust. § 103 s. ř. s., a o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 50 odst. 4 zákona o vysokých školách se na rozhodování o přijetí ke studiu nevztahují obecné předpisy o správním řízení, tzn. nevztahuje se na ně zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tzn. ani jeho ust. § 68 odst. 3, které upravuje náležitosti odůvodnění rozhodnutí. Přesto zákon o vysokých školách vyžaduje, aby rozhodnutí o nepřijetí ke studiu bylo písemné a kromě jiného obsahovalo odůvodnění. O obsahu odůvodnění rozhodnutí ale vysokoškolský zákon mlčí. Obvyklý obsah odůvodnění rozhodnutí však lze dovodit především z klasických procesních předpisů, kterými jsou správní řád, občanský soudní řád (zákon č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů) či trestní řád (zákon č. 141/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Občanský soudní řád stanoví obsah odůvodnění rozhodnutí v ust. § 157 odst. 2, podle kterého se v odůvodnění rozsudku uvede, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhal a z jakých důvodů, jak se ve věci vyjádřil žalovaný (jiný účastník řízení), stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. Podle ust. § 125 odst. 1 trestního řádu je nutné v odůvodnění rozhodnutí stručně vyložit, které skutečnosti vzal soud za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu.

Z citovaných právních úprav tak je možné dovodit, že zcela obvyklým obsahem odůvodnění rozhodnutí je uvedení skutkového stavu, který byl v průběhu řízení zjištěn, důkazů, na základě kterých rozhodující orgán ke zjištění skutkového stavu dospěl, právních úvah, kterými byl při aplikaci příslušných ustanovení právních předpisů, resp. jak věc posoudil po právní stránce, a vypořádání se námitkami účastníků řízení. Pouze takto odůvodněné rozhodnutí poskytuje účastníkům řízení dostatečnou možnost obrany jejich práv a také dostatečný podklad pro přezkum zákonnosti rozhodnutí v jakémkoli přezkumném řízení. Pokud odůvodnění rozhodnutí neobsahuje uvedené minimální standardy, nelze vysledovat, k jakým skutkovým a právním závěrům rozhodující orgán dospěl. Účastníkům řízení se tak nedostává informací

potřebných k účinné obraně jejich práv a přezkumnému orgánu pak chybí závěry, které by se měly stát předmětem přezkumu. Ač tedy vysokoškolský zákon nestanoví, co má být obsahem odůvodnění rozhodnutí, je přesto nutné trvat na tom, aby obsahovalo alespoň nastíněné minimální standardy. Rozhodnutí děkana o nepřijetí ke studiu se totiž může stát předmětem přezkumného řízení podle ust. § 50 odst. 7 vysokoškolského zákona, rozhodnutí rektora o přezkoumání tohoto rozhodnutí následně předmětem řízení o žalobě podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. Obdobný závěr o nutném obsahu odůvodnění rozhodnutí vyslovil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.12.2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl, že „na problematiku náležitostí rozhodnutí rektora v řízení o přezkoumání rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu je tedy nutné vztahovat i ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dovést, že toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Sémanticky vzato již samotný pojem odůvodnění v sobě zahrnuje požadavek, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný orgán k danému rozhodnutí; nestačí pouze formální citace zákonného ustanovení. Takové odůvodnění totiž z obsahového hlediska nelze vůbec považovat za odůvodnění.“ V citovaném rozsudku se zabýval Nejvyšší správní soud i otázkou, zda má mít rozhodnutí rektora o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu stejné náležitosti jako rozhodnutí děkana, a dospěl k závěru, že „uvádí-li uchazeč konkrétní důvody, proč má za to, že rozhodnutí děkana je v rozporu se zákonem, vnitřními předpisy či podmínkami stanovenými podle § 49 odst. 1 a 3, je nutné, aby se rektor při přezkumu tohoto rozhodnutí těmito důvody zabýval, jinak by nedostal zákonu, který stanoví povinnost změnit rozhodnutí, jež je s těmito podmínkami v rozporu. Pokud by rozhodnutí o opravném prostředku ve správním řízení nemuselo být řádně odůvodněno a správní orgán by se nemusel vypořádat s jednotlivými důvody uvedenými v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana, postrádal by tento opravný prostředek svůj smysl. Z povahy věci lze proto dovést, že náležitosti rozhodnutí podle odstavce pátého se netýkají pouze rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu, nýbrž i rozhodnutí o přezkoumání tohoto rozhodnutí.“ Nejvyšší správní soud neshledal důvod se v dané věci od tohoto závěru odchýlit.

Odkázal-li městský soud na citovaný rozsudek, je tento odkaz zcela na místě vzhledem k tomu, že se v něm Nejvyšší správní soud zabýval právě otázkou, zda rozhodnutí rektora musí obsahovat odůvodnění a jaký má být jeho obsah. Pro aplikaci závěrů Nejvyššího správního soudu nebylo rozhodné, nakolik byla odůvodnění napadených rozhodnutí shodná. Rozhodné bylo, na základě jakých kritérií má být posuzován obsah rozhodnutí rektora vydaného podle ust. § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách. Stížní námitka, že se městský soud měl tímto odkazem dopustit jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není důvodná.

Účastník řízení v žádosti o přezkoumání rozhodnutí o svém nepřijetí ke studiu uplatnil v podstatě čtyři námitky, a to, že v důsledku tvrzené technické chyby v testu všeobecných studijních předpokladů měla být podle ust. § 9 odst. 13 řádu přijímacího řízení 1. lékařské fakulty přijímací zkouška přerušena a následně konána v náhradním termínu, že účastníkovi řízení nebylo umožněno řádně prokázat vědomosti v rozsahu a za podmínek, které byly děkanem stanoveny, že zkouška, u níž chybí test všeobecných studijních předpokladů, není způsobilá poskytnout co nejpřesnější a co nejobektivnější podklad ke zjištění způsobilosti uchazeče ke studiu, čímž bylo porušeno ust. § 9 odst. 2 řádu přijímacího řízení 1. lékařské fakulty a že přijímací řád přesně stanoví, kdy lze část zkoušky nehodnotit a není přípustný ani náhradní termín. Proto není správné tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že by účastník řízení v průběhu správního řízení uplatnil jen jednu námitku, a to, že vzhledem k technické chybě v testu mělo dojít k přerušení konání předmětné části přijímací zkoušky.

Stěžovatel žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana podanou účastníkem řízení zamítl a rozhodnutí děkana potvrdil, přičemž v odůvodnění rozhodnutí pouze uvedl, že „námitku nezapočtení testu studijních předpokladů, který nebyl v důsledku technické chyby v jeho zadání zahrnut do celkového hodnocení a nebylo k němu přihlíženo shledává nedůvodnou. Postupem

fakulty nebyl žádný z uchazečů zvýhodněn či znevýhodněn, neboť nikomu nebyl test studijních předpokladů započítán. Z toho důvodu nebylo porušeno pravidlo stejného přístupu ke všem uchazečům a nebyla narušena rovnost uchazečů v přijímacím řízení, proto nedošlo dle Řádu přijímacího řízení k prohlášení vykonané přijímací zkoušky nebo její části za neplatnou. Pokud by uchazečům byl připočten k jejich výsledku celkový počet možných dosažených bodů za test studijních předpokladů, o tyto body by se zvýšila bodová hranice nutná pro přijetí na 1. lékařskou fakultu, což by mělo za následek stejné pořadí uchazečů jako nyní.“ Na základě tohoto přezkoumání stěžovatel konstatoval, že přes účastníkem řízení uvedené důvody v původním rozhodnutí děkana fakulty neshledal rozpor se zákonem o vysokých školách, vnitřními předpisy Univerzity Karlovy v Praze nebo vnitřními předpisy fakulty anebo s dalšími podmínkami přijetí ke studiu stanovenými podle § 49 zákona o vysokých školách nebo s pravidly pro jejich ověřování. V souladu s ust. § 50 odst. 7 vysokoškolského zákona však byl stěžovatel oprávněn žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana zamítnout a rozhodnutí děkana o nepřijetí ke studiu potvrdit pouze v případě, pokud by nebylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem vysoké školy nebo její součástí nebo podmínkami stanovenými podle ust. § 49 odst. 1 a 3 vysokoškolského zákona. S ohledem na konkrétní námitky uvedené v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana byl stěžovatel v odůvodnění rozhodnutí povinen uvést, z jakého důvodu nemusela být přijímací zkouška podle ust. § 9 odst. 13 řádu přijímacího řízení 1. lékařské fakulty přerušena a následně konána v náhradním termínu a jaké ustanovení zákona, vnitřních předpisů vysoké školy nebo její součástí nebo jaké podmínky podle ust. § 49 odst. 1 a 3 vysokoškolského zákona umožňovaly v případě tvrzené technické chyby v testu všeobecných studijních předpokladů konání přijímací zkoušky nepřerušit a následně ji nekonat v náhradním termínu. Obdobným způsobem měly být vypořádány i ostatní námitky účastníka řízení. Stěžovatel se však místo toho zabýval pouze otázkou nezapočítání testu studijních předpokladů do celkového hodnocení výsledku přijímací zkoušky, aniž by především uvedl, na základě jakého konkrétního ustanovení zákona, vnitřních předpisů vysoké školy nebo její součástí nebo na základě jaké podmínky podle ust. § 49 odst. 1 a 3 vysokoškolského zákona bylo možné k výsledkům testu studijních předpokladů nepřihlížet.

Nejvyšší správní soud se proto zcela ztotožňuje se závěrem městského soudu, že odůvodnění stěžovatelova rozhodnutí je naprosto nedostatečné. Chybí v něm skutkové a právní úvahy, kterými byl stěžovatel při zamítnutí v žádosti uvedených námitek účastníka řízení veden, přičemž absence těchto náležitostí rozhodnutí znemožňuje přezkoumání zákonnosti postupu v řízení o nepřijetí ke studiu. Městský soud proto nepochybil, když rozhodnutí stěžovatele shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stížní námitku, že účastník řízení v žalobě netvrdil, na jakém konkrétním veřejném subjektivním právu byl napadeným správním rozhodnutím zkrácen. Již v úvodu žaloby totiž namítal, že rozhodnutí děkana bylo vydáno v rozporu s předpisy vysoké školy, a proto jej měl stěžovatel podle ust. § 50 odst. 7 vysokoškolského zákona změnit. Vzhledem k tomu, že vysokoškolský zákon je předpisem veřejného práva, tvrdil tak účastník řízení porušení svého veřejného subjektivního práva. V nejobecnější rovině se účastník řízení domáhal ochrany svého veřejného subjektivního práva zakotveného v ust. § 1 písm. b) vysokoškolského zákona, tj. práva na to, aby mu byl v souladu s demokratickými principy umožněn přístup k vysokoškolskému vzdělání.

Pokud účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na její nepřipustnost podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., není tento poukaz opodstatněný. Podle citovaného ustanovení není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel však v kasační stížnosti uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když namítal, že městský soud nesprávně posoudil právní

otázku přezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí a podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když namítal, že se městský soud dopustil jiné vady řízení spočívající v nesprávném odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že se kasační stížnost opírala o důvody, které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nemohla být nepřipustnou.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů. V tomto řízení měl plný úspěch účastník řízení, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokátky za 2 úkony právní služby (2 x 2100 Kč) podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. převzetí a příprava zastoupení a vyjádření ke kasační stížnosti, a náhrada hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 4800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu